

Marc Viader Pericas

EL JUTGE LÓPEZ-CARRASCO

Jo el que sí [que] recordo és que anava a veure al jutge, que era el Carrasco, que sabia que havia estat policia a Manresa i que aleshores ell feia una actuació que era extrapolable a la majoria de les actuacions que feien els jutges d'instrucció a fora de Manresa. El que passa és que allà era el que hi havia. Però això passava en aquella època, que era que: "Escolti, a mi què m'explica. Jo, si aquests senyors estan detinguts i estan allà, jo no tinc perquè fer res". "Però de vostè hi ha la possibilitat que això és pugui escurçar, està en una situació que pot fer-ho..."

Aquest era el clima, que jo li demanava que aquella gent a veure si podien com més aviat passar a disposició d'ell, prendre'ls-hi declaració, i allò no es produïa.

L'actitud del jutge era de rebuig que una persona, quan declarava, dels detinguts, expliqués les tortures que li havien fet. No es desitjava. Això també era extrapolable a molts jutges. No es volia que es posés allò.

Un dia: "Escolti, jo he declarat això, però ho he declarat sota tortura, i miri, m'han fet això i això...". I això no es volia per part de l'autoritat judicial que es posés. I, si al final colava, colava amb comptagotes i amb allò del recurs de demanar al metge forense a veure què s'hi veia, d'allò.

Una cosa va ser el tracte en aquells moments i una altra cosa després, a la transició. Això ho he sabut molt de la vora i fins em feia un sentiment de commiseració humana, no? En el moment en què va haver-hi les detencions, ell amb mi va tenir el típic tracte que feia qualsevol jutge. Per tant, jo no vaig fer com un plus sobre ell d'especial, de dir: "El desqualifico". No; desqualificava als uns i els altres. L'única cosa que a mi em resultava una mica... i a vegades deia: "És que aquest és molt feixista, perquè és un expolicia. Un tio que jutja i expolicia". I això en aquell moment, a l'edat que jo tenia, segur que els ho vaig dir, a ells.

Però quan van anar passant els anys, i fins i tot es va casar amb una que treballava al Jutjat de Manresa, un jutjat de districte, dels que portaven judicis de faltes, i quan vaig saber que el seu fill —que m'ho va donar a entendre la seva pròpia dona un dia— "té unes palestres amb el pare, perquè el considera responsable i tot el que et puguís

imaginar del que va fer en aquells anys". Jo em poso a la situació i ho entenc.

Jo vaig arribar a parlar amb ell, però no vaig parlar mai d'aquests temes, però sí de temes jurídics, de com valorava ell la situació de l'Administració de Justícia, i em va sorprendre que vaig veure una persona que no encaixava res amb el clixé que jo m'havia fet d'ell en aquells moments.

Ell, per la joventut que tenia, no podia ser el típic jutge que havia obtingut el càrrec pels seus ascendents feixistes, que n'hi va haver i que n'hi havia molts, d'aquests. Que eren gent que a la guerra s'havien significat i aleshores van passar a ser jutges: Mateu i companyia.

Per *contextuar* la cosa, jo, ¿en les entrevistes que vaig tenir amb ell quan, per la meva activitat d'intentar defensar aquests xicots detinguts i aquestes xicotes detingudes, me'l vaig trobar col·laborador per tal que aquesta gent poguessin lliurar-se de la situació de tortura com més aviat millor? No. No me'l vaig trobar col·laborador; vaig trobar com tota la majoria de jutges, com... una aturada, que no hi havia manera. I tenia d'esperar, esperar que arribés el moment que em deixés parlar amb ells un cop els hagués pres declaració ell.

I, és clar, jo, immediatament amb ells, segur que els preguntava: "I ja heu explicat que us han torturat? Ho heu explicat? Heu procurat que constés a la vostra declaració?, perquè després això més endavant té la possibilitat de tornar-se a recordar". Tot i que el Mateu, quan en el Tribunal d'Ordre Públic tu intentaves preguntar: "*Usted fue objeto de tortura?*", tocava la campaneta com un boig, et tallava la veu i només et consentia dir al final, si és que tu t'obstinaves a fer-ho dir: "*Ha sido usted libre en la emisión de su declaración ante la autoridad gubernativa?*". I només et deixava dir aquesta frase, però amb la campaneta agafada esperant tornar-la a tocar [riu] si tu et sorties d'aquella frase.